

Wandelen met God – George Whitefield

“Hench dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg.”

Genesis 5: 24

Jaargang 8 nummer 3 – januari 2005

Eerder uitgegeven preken van jaargang 8

1. Volledig melaats, volmaakt genezen!
2. Jezus Christus. Ook uw Koning?

C.H. Spurgeon
Joseph Hart

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Wandelen met God

Uit: De weg der genade, George Whitefield

Uitgegeven door: De Groot Goudriaan - 1996

De preek is herschreven met toestemming van Uitgeverij De Groot Goudriaan en onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De preek is te vinden op onze website: <http://www.tabernakel.nl>

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Achterwoord

In het leven van George Whitefield betekent Kerst 1731 een beslissende ommekeer: de dan 17-jarige jongen verlaat nu voorgoed zijn leven van uitspattingen. Kort erna sluit hij zich aan bij de Methodisten en volgt daar de opleiding tot prediker. Als Whitefield met calvinisten in aanraking komt, omhelst hij hun leer hartelijk en wordt een overtuigd aanhanger van de leer van uitverkiezing en vrije genade, van wedergeboorte en rechtvaardiging door het geloof alleen.

Op een vurige en zeer welsprekende manier weet Whitefield de Evangelieboodschap te verwoorden, wat leidt tot overvolle kerken. Als de kerken uit vijandschap tegen hem gesloten worden, begint hij met prediking in de open lucht. Soms bevinden zich vijftig duizend mensen onder zijn gehoor! Deze prediking mag ook rijke vrucht dragen en heeft diverse opwekkingen tot gevolg.

Op 30 september 1770 sterft Whitefield, nadat hij de vorige dag nog twee uur in de open lucht gepreekt heeft, amper hersteld van de astma. Zijn verlangen wordt dan werkelijkheid: 'Hoe verlang ik naar de hemel! Geen strijd zal daar zijn, tenzij dan over de vraag wie met de grootste liefde zal zingen ter ere van het Lam dat op de troon zit.'

Preek

“Hnoch dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg.”

Genesis 5: 24

Verdorven mensen zijn vaak onuitputtelijk in het aanvoeren van redenen en argumenten om Gods rechtvaardige en heilige geboden niet te gehoorzamen. Een van de meest gebruikte tegenwerpingen is misschien wel deze: dat de bevelen van onze Heere niet praktisch uitvoerbaar zijn, omdat ze ingaan tegen vlees en bloed. Men verbindt eraan dat Hij een harde Meester is, die “maait wat Hij niet heeft gezaaid, en vergaart wat Hij niet heeft gestrooid”. Zo dacht die “boze en luie dienstknecht” uit Mattheüs 25 erover. Ongetwijfeld houdt het “boos en overspelig geslacht” er tegenwoordig dezelfde gedachten op na. De Heilige Geest heeft dit voorzien en ervoor gezorgd dat er van oude tijden af heilige mensen geïnspireerd zijn om de voorbeelden van vele heilige mannen en vrouwen op te schrijven. Voorbeelden van mensen die, zelfs in de oudtestamentische tijd, in staat werden gesteld om vrolijk het juk van Christus op zich te nemen. Zij zagen het dienen van Hem als volmaakte vrijheid.

De lange reeks heiligen, belijders en martelaren, opgesomd in het elfde hoofdstuk van de brief aan de Hebreëen, levert ons het overvloedige bewijs. Welk een grote wolk van getuigen wordt ons daar voorgesteld! Allen blinken uit in geloof, maar sommigen schitteren meer dan anderen. De eerste martelaar Abel voert de lijst aan. Direct na hem wordt Hnoch genoemd. Niet alleen omdat hij de volgende was qua tijdsorde, maar ook vanwege zijn verheven vroomheid. Over hem wordt in onze tekstwoorden op een buitengewone wijze gesproken. Het is een kort maar ook een volledig en heerlijk verslag. Zowel van zijn levenswijze in deze wereld, als van zijn zegevierend binnengaan in de toekomstige wereld. Zijn levenswijze is samengevat in deze woorden: “En Hnoch wandelde met God.” Zijn binnengaan in de toekomstige wereld is vervat in de woorden: “En hij was niet meer, want God nam hem weg.” “Hij was niet meer”, dat wil zeggen: Hij werd niet meer gevonden. Hij werd niet weggenomen op de normale wijze. Hij heeft de dood niet gezien, want God heeft hem opgenomen (Hebr. 11:5).

Wie deze Hnoch was, wordt niet erg duidelijk. Het lijkt mij waarschijnlijk dat hij een bekleeder van een openbaar ambt is geweest. Ik veronderstel dat hij een prediker der gerechtigheid was, net als Noach. En, als we de apostel Judas mogen geloven, is hij een vurig prediker geweest. Judas citeert een van Henochs profetieën, waarin deze zei: “Ziet, de Heere is gekomen met Zijn vele duizenden heiligen; om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.” (Judas : 14-15). Maar of Hnoch nu een bekleeder van een openbaar ambt of een privé-persoon is geweest, er wordt van hem een geweldig getuigenis gegeven in het Levende Woord. De schrijver van de brief aan de Hebreëen zegt dat hij vóór zijn wegneming dit getuigenis kreeg, dat hij “Gode behaagde.” Zijn opneming was daar zonder twijfel een bewijs van.

Ik wil erop wijzen dat het Gods wonderlijke wijsheid was om Hnoch en Elia in de oudtestamentische bedeling op te nemen. Hierdoor zou de opneming van de Heere Jezus, die daarna verkondigd zou worden, geen totaal ongeloofwaardige zaak zijn voor de Joden. Ze beleden immers zelf dat twee van hun eigen profeten eeuwen eerder reeds waren opgenomen! Genoeg echter hierover.

Het onderwerp waarover ik met Gods hulp wil spreken is van groot gewicht en van het hoogste belang. Het is: Wandelen met God. "En Henoch wandelde met God." Als dit na ons overlijden werkelijk van ons gezegd kan worden, is er geen enkele reden om te klagen dat we tevergeefs hebben geleefd.

Bij het behandelen van dit thema zal ik:

- I proberen aan te tonen wat bedoeld wordt met deze woorden: "wandelde met God."
- II enkele middelen voorschrijven die, wanneer zij op de juiste wijze worden nageleefd, gelovigen in staat stellen hun wandel met God gaande en vol te houden.
- III enkele motieven noemen om, wanneer wij nog nooit eerder met God wandelden, elkaar op te wekken tot Hem te komen en nu met God te gaan wandelen.

Het geheel zal ik met enkele woorden toepassen.

I In ons eerste punt wil ik aantonen wat bedoeld wordt met de woorden: "wandelde met God." Wat moeten we verstaan onder "wandelen met God?"

1. In de eerste plaats betekent wandelen met God *dat de vijandige macht die heerst in een mensenhart is weggenomen door Gods gezegende Geest*. Het mag dan misschien voor sommigen een harde uitspraak lijken, maar onze ervaring bevestigt dagelijks wat de Schriften op veel plaatsen betuigen: dat de vleeselijke ziel, de ziel van een onbekeerd, natuurlijk mens, ja zelfs ook de ziel van de wedergeborene voorzover een deel van hem onvernieuwd bleef, vijandschap is. Niet zomaar een vijand, maar de vijandschap in eigen persoon tegen God. Het is niet onderworpen aan Gods wet en kan dat ook niet zijn. Inderdaad mag je je er wel over verbazen dat een schepsel vijandig zou staan, ja, zelfs overheersend vijandig, tegenover juist die God in Wie hij leeft en beweegt en aan Wie hij zijn bestaan ontleent. En wel in het bijzonder dat lieflijke schepsel 'mens', gemaakt naar het eigen beeld van zijn Maker. Maar helaas, zo staan de zaken ervoor!

Onze eerste ouders begonnen hiermee toen zij afvielen van God door de verboden vrucht te eten. Het bittere en boosaardige verderf verspreidde zich over hun gehele nageslacht. De vijandschap kwam aan het licht in Adams poging zichzelf te verbergen tussen de bomen van de hof toen hij de stem van de Heere God hoorde. In plaats van met een open hart op Hem toe te snellen en te zeggen: 'Hier ben ik!', wilde hij nu geen gemeenschap met God. Nog duidelijker openbaarde zich de pas begonnen vijandschap in zijn excuus voor de Allerhoogste: "De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven en ik heb gegeten." Hiermee legde hij feitelijk alle schuld op God, alsof hij zei: 'Als u mij deze vrouw niet had gegeven, zou ik niet tegen U hebben gezondigd. U hebt mijn overtreding dus aan Uzelf te danken.'

Op dezelfde manier werkt deze vijandschap in de harten van Adams kinderen. Voortdurend komen zij in opstand tegen God, en durven Hem zelfs te vragen: Wat doet U? Deze vijandschap 'geringschat elke mindere tegenstander dan God zelf', zegt de geleerde dr. John Owen in zijn prachtige geschrift over inwonende zonde. Haar opdracht is zoals die van de Assyriërs met betrekking tot koning Achab: schiet alléén op de koning! Deze vijandschap verzet zich tegen alles wat lijkt op ware godsvrucht, zoals de Assyriërs schoten op Josafat in

zijn koninklijke kleding. Maar het verzet wordt gestaakt wanneer blijkt dat het slechts uiterlijke schijn is, zoals de Assyriërs ophielden op Josafat te schieten toen zij doorkregen dat ze niet op Achab schoten.

Deze vijandschap openbaarde zich in de vervloekte Kaïn. Hij haatte zijn broer Abel en sloeg hem dood, omdat Abel zijn God liefhad en God Abel bijzonder bevoorrechtte. En deze zelfde vijandschap regeert en heerst in ieder mens die tot Adams nageslacht behoort. Vandaar ook die afkeer van het gebed en van de heilige plichten, die wij tegenkomen in kinderen, en zeer vaak in volwassenen. Zelfs als zij gezegend zijn met een godsdienstige opvoeding. Al die openlijke zonde en slechtheid, die als een vloed de wereld heeft overstromd, zijn evenzovele stromen die opborrelen uit de vreselijke verderffontein van het vijandige, wanhopig slechte en verdorven hart van de mens. Wie hiermee niet kan instemmen, heeft nog geen zaligmakende kennis van de Heilige Schriften of van de kracht van God. En iedereen die dit weet, zal van harte erkennen dat de heersende macht van hartgrondige vijandschap vernietigd moet worden, voordat er gezegd kan worden dat iemand wandelt met God. Want mensen die een onverzoenlijke vijandschap en haat tegen elkaar hebben, wandelen meestal niet met elkaar en houden elkaar ook geen gezelschap.

Let op wat ik zeg: de *heersende* macht van deze vijandschap moet weggenomen worden. Want zij zal altijd *aanwezig* blijven en nooit geheel verwijderd zijn, totdat wij ons hoofd moeten buigen en de geest geven. De apostel Paulus heeft het ongetwijfeld over zichzelf, en dat niet uit de tijd dat hij farizeeër was, maar toen hij een echte christen was, als hij klaagt: “Wanneer ik het goede wil doen, is het kwade mij bij” (Rom. 7). Niet dat het macht over hem heeft, maar het verzet zich tegen zijn goede bedoelingen en daden. Zo dat hij de dingen die hij wil doen niet zó volmaakt kan doen als hij als nieuw mens zou willen. Dat is wat hij noemt: de zonde die in mij woont. Dat is wat sommigen noemen: de wijsheid van het vlees. En anderen: de gevoeligheid, of liefde, of begeerte van het vlees. Dit blijft zelfs aanwezig in hen die wedergeboren zijn! Maar in iedereen die werkelijk uit God geboren is, is deze heersende macht vernietigd. En die macht wordt gaandeweg zwakker als de gelovige groeit in genade, en Gods Geest steeds meer overwicht verkrijgt in het hart.

2. In de tweede plaats houdt wandelen met God niet alleen in dat de heersende macht van de vijandschap van uw hart is weggenomen, maar ook *dat u daadwerkelijk met God de Vader bent verzoend*, in en door de algenoegzame gerechtigheid en verzoening van Zijn lieve Zoon. “Zullen twee tezamen wandelen,” lezen we in Amos 3:3¹, “tenzij dat zij bijeengekomen zijn?” Jezus is onze Vrede, zowel als onze Vredemaker. Als wij gerechtvaardigd zijn door het geloof in Christus, dan, en niet eerder, hebben wij vrede met God. Daaruit volgt dat er niet gezegd kan worden dat wij met Hem wandelen, voordat dit het geval is. We gaan ervan uit dat wandelen met iemand er een teken van is dat je bevriend bent met die persoon. Op zijn minst betekent het dat je je na een onenigheid weer met elkaar hebt verzoend en weer vrienden bent geworden.

Dit is de grote boodschap waarmee dienaren van het Evangelie erop uit worden gestuurd. Ons is de bediening der verzoening toevertrouwd. Als ambassadeurs van God is het onze taak zondaren namens Christus te smeken met God verzoend te zijn. En wanneer men instemt met de genadige uitnodiging, en daadwerkelijk door het geloof gebracht is in een toestand van verzoening met God, dan, en niet eerder, kan gezegd worden dat men begint te wandelen met God.

---

¹ In de oorspronkelijke preek staat hier onterecht: ‘zegt Salomo’.

3. In de derde plaats betekent wandelen met God *een vaste en blijvende gemeenschap en vriendschap met God*. In de Schrift wordt dit genoemd: de Heilige Geest die in ons woont. Dat is wat onze Heere beloofde toen Hij Zijn discipelen vertelde dat "de Heilige Geest in en met hen zou zijn." Niet slechts voor een nacht, zoals een reiziger, maar om blijvend Zijn intrek te nemen in hun harten. Ik denk dat dit het is wat de apostel Johannes ons wil zeggen als hij het heeft over iemand die "blijft in Hem, in Christus, en wandelt zoals Hij ook wandelde." Daar doelt ook onze tekst speciaal op. "En Henoch wandelde met God," Dit wil zeggen: hij onderhield een heilige, vaste, voortdurende (hoewel ongetwijfeld niet altijd ononderbroken) gemeenschap en vriendschap met God in en door Christus Jezus.

We vatten samen wat tot hiertoe gezegd is. Wandelen met God houdt vooral in de vaste, voortdurende gerichtheid van de wil op God, in een voortdurende afhankelijkheid van Zijn kracht en belofte, in een voortdurende gewillige toewijding van ons gehele zijn aan Zijn eer, in een voortdurend in het oog houden van Zijn voorschriften in alles wat we doen, en in een voortdurend rusten in Zijn welbehagen in alles wat we moeten lijden.

4. In de vierde plaats houdt wandelen met God in dat we *toenemen in het leiden van een godzalig leven*. 'Wandelen' lijkt op het eerste gezicht te wijzen op een voortgaande beweging. Iemand die wandelt, komt – al is het langzaam – toch vooruit en blijft niet op dezelfde plaats staan. Zo is het ook met hen die wandelen met God. Zij gaan vooruit, zoals de psalmist zegt, "van kracht tot kracht." Of, zoals Paulus het zegt in 2 Cor. 3:18: "En wij allen worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest."

In één opzicht is er in het godzalige leven geen toe- of afname mogelijk. Als iemand uit God geboren is, is hij in alle opzichten een kind van God. Al zou hij zo oud worden als Methusalach, hij zou ook dan nog slechts een kind van God zijn. In een ander opzicht is er wel degelijk sprake van verval óf toename in het leven der godzaligheid. Vandaar dat we horen dat het volk van God wordt vermaand wegens terugval en het verlaten van hun eerste liefde. Vandaar dat er sprake is van zuigelingen, jongemannen en vaders in Christus. Dit is ook de reden dat de apostel Timotheüs vermaant in 1 Tim. 4:15: "opdat uw toenemen openbaar zij in alles." Wat hier van Timotheüs in het bijzonder wordt gevraagd, wordt door Petrus aan de christenen in het algemeen voorgeschreven: "Wast op in de genade en in de kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus." Het nieuwe schepsel neemt toe in geestelijk opzicht. Hoewel je niet meer kunt zijn dan een nieuw schepsel, toch zijn er die méér dan anderen gelijkvormig zijn aan Gods beeld. Zij zullen na hun dood een grotere mate van zaligheid te genieten krijgen.

Door het miskennen van dit onderscheid zijn zelfs sommige begenadigden – met betere harten dan hoofden – als ook mensen met verkeerde ideeën en verworpenen met betrekking tot het geloof onbewust vervallen tot zuiver antinomiaanse beginselen. Zij ontkennen elke vorm van groeien in de genade van de gelovige. Of ze ontkennen elk kenmerk van genade zoals die in de Schriften der waarheid staan opgetekend. De Heere der heren verlosse ons van zulke beginselen, en vooral van de praktische gevolgen die uit deze beginselen als vanzelf voortvloeien!

Uit wat tot hiertoe gezegd is, mogen we nu weten wat de woorden "wandelde met God" betekenen. Namelijk dat de heersende vijandschap van onze harten door de kracht van de Geest van God is weggenomen. Dat wij daadwerkelijk verzoend en verenigd zijn met God

door het geloof in Jezus Christus. Dat wij een vaste gemeenschap en vriendschap met God hebben en onderhouden. En dat wij dagelijks toenemen in deze vriendschap, om meer en meer gelijkvormig te worden aan Gods beeld.

II. In het tweede punt komt aan de orde hoe dit gedaan wordt. Of anders: door welke middelen gelovigen hun wandeling met God onderhouden en handhaven.

1. In de eerste plaats houden gelovigen hun wandeling met God gaande *door het lezen van Zijn heilig Woord*. "Onderzoek de Schriften," zegt onze lieve Heere, "want deze zijn het die van Mij getuigen." De koninklijke psalmist vertelt ons "dat Gods Woord een lamp was voor zijn voet, en een licht op zijn pad." Hij maakt het tot het kenmerk van een goed mens "dat zijn vreugde is in de wet van de Heere, en dat hij zichzelf daarin dag en nacht oefent." Paulus spoort Timotheus aan tot lezen. God zegt tegen Jozua: "Dat het boek dezer wet niet wijke van uw mond." (Joz. 1:8). Want wat geschreven is, dat is tot ons onderwijs geschreven. Gods Woord is nuttig tot vermaning, verbetering en onderwijzing in de gerechtigheid. Het is in alle opzichten voldoende om elk echt kind van God geheel toe te rusten tot ieder goed werk. Wanneer wij wijzer zijn dan onze bijbels, en niet langer Gods geschreven Woord als onze enige regel van geloof en levenswandel hanteren, zullen we spoedig blootstaan aan allerlei vormen van misleiding en groot gevaar lopen dat ons geloof en goed geweten schipbreuk lijdt.

2. In de tweede plaats houden gelovigen hun wandeling met God gaande *door persoonlijk gebed*. De geest der genade gaat altijd gepaard met de geest der smekingen. Het is de adem van het nieuwe schepsel, de blaasbalg van een godzalig leven, waardoor de vonk van heilig vuur die God in de ziel heeft ontstoken niet alleen wordt onderhouden, maar ook wordt aangewakkerd tot een vlam. Het nalaten van persoonlijk gebed is vaak het begin van geestelijke kwalen. Soms met fatale gevolgen. Origenes vertelt hoe hij 'op de dag dat hij wierook aan een afgod offerde, zijn binnenkamer verliet zonder gebruik te maken van een persoonlijk gebed.' Het gebed is een van de beste onderdelen van de geestelijke wapenrusting van de gelovige. "Met alle biddende en smeking, biddende te allen tijde in de Geest." zegt de apostel. "Waakt en bidt," zegt onze Heere, "opdat u niet in verzoeking komt." Daarbij vertelde Hij ook een gelijkenis, opdat Zijn discipelen zouden bidden en daarin niet verflauwen.

Het is niet zo dat onze Heere ons altijd op onze knieën of in onze binnenkamer wil zien, terwijl we onze andere plichten, zoals die jegens onze naasten, nalaten. Hij bedoelt dat onze zielen altijd in een biddende houding dienen te zijn, zodat we kunnen zeggen, net als een beste man uit Schotland op zijn sterfbed eens zei tegen zijn vrienden: 'Als deze gordijnen of deze muren zouden kunnen spreken, dan zouden ze vertellen wat voor een zoete gemeenschap ik hier gehad heb met mijn God.'

O dat gebed! Dat bidden! Het brengt en houdt God en mens bij elkaar. Het trekt de mens omhoog tot God, en brengt God naar beneden, bij de mens. Dus als u uw wandel met God in stand wilt houden, bid dan, bid zonder ophouden. Wees veel in persoonlijk gebed. En wanneer u druk bent met de dagelijkse bezigheden, maak dan veel gebruik van schietgebeden. Stuur van tijd tot tijd korte briefjes naar de hemel, gedragen op de vleugels van het geloof. Zij zullen het hart van God bereiken en weer bij u terugkomen gevuld met geestelijke zegeningen.

3. In de derde plaats is een ander gezegend middel om de gelovige wandel met God gaande te houden, *heilige en herhaaldelijke meditatie*. ‘Gebed, lezen, beproeving en meditatie,’ zegt Luther, ‘maken een predikant.’ Ze maken en volmaken evenzeer een christen. Meditatie is voor de ziel, wat spijsvertering is voor het lichaam. Het was Davids ondervinding, en daarom was hij veel bezig met overdenking. Zelfs midden in de nacht. We lezen ook over Izaks uitgaan in het veld om ’s avonds te kunnen mediteren. Of, wat ook wel wordt gezegd, om te bidden. Want meditatie is een vorm van stil gebed. Dikwijls wordt de ziel hierdoor als het ware uit zichzelf opgetild tot God. Dan is men tot op zekere hoogte in eenzelfde situatie als de gezegende zielen die door onmiddellijk aanschouwen altijd het aangezicht van onze hemelse Vader zien.

Niemand dan deze gelukkige zielen, die gewend zijn zich met dit godzalige werk bezig te houden, kan zeggen hoe zegenrijk meditatie het godzalige leven bevordert. “Een vuur ontbrandde in mijn overdenking,” zegt David in psalm 39:4. Terwijl de gelovige Gods werken en woorden overdenkt, dan voelt hij vaak het vuur van Gods liefde ontbranden. Hij moet dan wel spreken en vertellen van de liefde en vriendschap van de Heere voor zijn ziel. Vooral wanneer hij dat werk der werken overdenkt, dat wonder der wonderen, die verborgenheid der godzaligheid (1 Tim. 3:16): “God geopenbaard in het vlees,” het Lam van God, geslacht voor de zonden der wereld. Mediteer daarom vaak als u ernaar verlangt om een innige en gelijkmatige wandel met de allerhoogste God te hebben en te houden.

4. In de vierde plaats onderhouden gelovigen hun wandel met God *door het beschouwen en opmerken van de voorzienige wegen die Hij met hen gaat*. Als we de Schrift geloven, moeten we geloven wat onze Heere daarin heeft verklaard. Dat al de haren van de hoofden van Zijn discipelen zijn geteld. En dat er geen musje op de aarde valt om een graankorrel op te pikken of omdat hij is neergeschoten door een jager, buiten de wil van onze hemelse Vader. Ieder kruis is een roepstem, en elke beschikking van de goddelijke voorzienigheid heeft een bepaalde bedoeling waarop degene die het aangaat dient te antwoorden. Als de beschikking van kwellende aard is, wil God daarmee zeggen: ‘Mijn zoon, bewaar u van de afgoden!’ Als het er een van voorspoed is, zegt Hij als het ware daarmee met stille stem: ‘Mijn zoon, geef mij je hart!’

Als gelovigen dus hun wandel met God gaande willen houden, zullen ze van tijd tot tijd moeten luisteren naar wat de Heere tot hen heeft te zeggen met de stem van Zijn voorzienigheid. Zo zien we dat het oog van Abrahams knecht, als hij op weg gaat om een vrouw te halen voor zijn heer Izak, gericht is op de voorzienigheid van God. Daardoor vond hij de vrouw die ervoor bestemd was de vrouw van zijn heer te zijn. ‘Een kleine vingerwijzing van de voorzienigheid,’ zegt de vrome bisschop Hall, ‘is voor het geloof genoeg om zich mee te voeden.’ Ik denk dat het terugblikken op de diverse schakels van de gouden keten die ons daarheen trok, deel zal uitmaken van ons geluk in de hemel. Daarom genieten diegenen hier beneden het meeste van de hemel, die het nauwkeurigste zijn in het opmerken van de verschillende wegen die God met hen gaat met betrekking tot Zijn voorzienige beschikkingen hier op aarde.

5. In de vijfde plaats moeten Zijn kinderen om nauw met God te wandelen niet alleen letten op de wenken van Gods voorzienigheid om hen heen, maar ook *letten op de aanwijzingen van Zijn gezegende Geest in hun harten*. “Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen van God,”² (Rom. 8:14). Zij geven zich over om door de Heilige Geest

---

² Engels: ‘Zovelen als er kinderen van God zijn, die worden door Gods Geest geleid.’

geleid te worden, zoals een peuter zijn hand geeft om door een juf of ouder geleid te worden. Wij moeten zó bekeerd worden – dat staat vast! – dat we worden als een kind. Terwijl het wezenlijk is voor de geestdrijverij³ om te pretenderen door de Geest geleid te worden zónder het geschreven Woord, is het de dure plicht van ieder christen om door de Geest geleid te worden in gebondenheid aan het geschreven Woord van God.

Let daarom, gelovigen, op de wenken van Gods gezegende Geest in uw ziel, en toets altijd de ingevingen of indrukken die u voelt aan de onfeilbare regel van Gods hoogst heilige Woord. Als ze er niet mee in overeenstemming zijn, verwerp ze dan als duivels en misleidend. Als u deze waarschuwing in acht neemt, zult u het juiste midden bewaren tussen de twee gevaarlijke uitersten waar velen van deze generatie in dreigen te vervallen: ik bedoel aan de ene kant geestdrijverij, en aan de andere kant Deïsme en regelrecht ongeloof.

6. In de zesde plaats moeten zij die heilig met God willen blijven wandelen niet alleen naar Zijn voorzienigheid, maar ook *in Zijn geboden met Hem wandelen*. Daarom wordt over Zacharias en Elizabeth verteld dat "zij wandelden naar al Gods geboden en rechten, onberispelijk." (Luk. 1:6). Alle goed onderwezen christenen zullen de geboden niet beschouwen als armzalige regeltjes, maar als even zovele kanalen, waardoor de oneindig laag tot ons afdalende HEERE Zijn genade naar hun zielen laat stromen. Ze zullen ernaar kijken als naar moedermelk en ze beschouwen als hun grootste voorrechten. Daarom zullen ze ook blij zijn als ze anderen horen zeggen: "Komt, laat ons opgaan naar het huis des HEEREN" (vgl. Jes. 2:3 en Micha 4:2). Ze zullen verheugd zijn om de plaats te bezoeken waar Gods eer woont, en elke gelegenheid aangrijpen om de dood van de Heere Christus te verkondigen totdat Hij komt.

7. In de zevende en laatste plaats, als u met God wilt wandelen, zult u *u voegen en ophouden bij hen die met Hem wandelen*. "Ik verblijd mij," zegt David, "in hen die uitblinken in godsvrucht." Zij waren in zijn ogen de 'uitblinkers' van deze aarde. En de eerste christenen hielden zonder twijfel hun vurigheid en eerste liefde in stand door te volharden in de gemeenschap met elkaar. De apostel Paulus wist dit heel goed. Hij spoort daarom de christenen aan ervoor te waken niet hun onderlinge bijeenkomsten te verzaken. Want hoe kan iemand 'die alleen is, warm worden? En heeft niet de wijste mens gezegd dat "zoals ijzer het ijzer scherpt, zo het aangezicht van een man zijn vriend?" Als we naar de kerkgeschiedenis kijken, of goed zicht hebben op onze eigen tijd, dan geloof ik dat we zullen merken dat als Gods kracht heerst, christelijke verenigingen en gezamenlijke ontmoetingen eveneens bloeien. Maar wanneer Gods kracht vervalst, is dat andere op hetzelfde moment ook ongemerkt vervallen en verminderd. Het is zo nodig voor hen die willen wandelen met God en de dienst van God in stand willen houden, om elkaar te ontmoeten wanneer daar gelegenheid voor is en om elkaar op te wekken tot liefde en goede werken.

III. We gaan nu over naar het derde punt, en geven enkele argumenten om allen op te wekken om te komen en met God te gaan wandelen.

1. In de eerste plaats is wandelen met God *een hoogst eervolle zaak*. Normaal gesproken zou dat een belangrijk argument voor mensen van alle rangen en standen zijn om hen aan te zetten voor welke belangrijke zaak dan ook. O, dat het voldoende zwaarwegend mag zijn en de

---

³ Geestdrijverij is hier de benaming voor godsdienstige stromingen waarvan de aanhangers willen leven uit onmiddellijke werkingen van Gods Geest. De Heilige Geest wordt losgemaakt van de bijbel, de kerk en de sacramenten; het gaat om innerlijke ervaring en mystieke beleving.

nodige invloed op u mag hebben met betrekking tot de zaken waar het nu over gaat! Ik denk dat ieder van u het een zeer grote eer zou vinden toegang te hebben tot de privé-raad van een aardse prins. Vertrouwd te zijn met diens geheimen en te allen tijde bij hem gehoor te vinden.

Het lijkt er op dat Haman er ook zo over dacht toen hij pachte in Esther 5:12 dat hij niet alleen verheven was boven de prinsen en dienaren van de koning: “Ook heeft de koningin Esther niemand met den koning doen komen tot den maaltijd, dien zij bereid heeft, dan mij; en ik ben ook tegen morgen van haar met den koning genodigd.” Als daarna aan dezelfde Haman de vraag wordt gesteld in Esther 6:6: “Wat zal men dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft?”, dan antwoordt hij in vers 8 en 9: “Men zal het koninklijke kleed brengen, dat de koning pleegt aan te trekken, en het paard, waarop de koning pleegt te rijden; en dat de koninklijke kroon op zijn hoofd gezet worde. En men zal dat kleed en dat paard geven in de hand van een uit de vorsten des konings, van de grootste heren, en men zal het dien man aantrekken, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft; en men zal hem op dat paard doen rijden door de straten der stad, en men zal voor hem roepen: Alzo zal men dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft!”

Het lijkt erop dat dit alles was wat de ambitieuze Haman kon vragen en het meest waardevolle dat hij dacht dat Ahasveros, de grootste monarch op aarde, kon geven. Maar ach, wat is die eer, vergeleken met wat de minsten genieten van hen die wandelen met God! Beste mensen, denkt u dat het een geringe zaak is om de verborgenheden van de Heere der heren te kennen, en om vrienden van God genoemd te worden? Die eer bezitten al Gods heiligen. “De verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen.” (Psalm 25:14). En daarom zegt de gezegende Jezus: “Ik noem jullie niet langer dienstknechten, maar vrienden; want de dienstknecht kent niet de wil van zijn meester.” (vgl. Joh. 15:15). Hoe u er ook over mag denken, David was zo gesteld op de eer die verbonden is aan het wandelen met God dat hij verklaart: “Ik koos liever aan den dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.” (Psalm 84:11). O dat alle mensen er toch zó over mogen denken!

2. In de tweede plaats, is het niet alleen eervol, *het is ook aangenaam* om met God te wandelen. De allerwijste mens heeft ons verteld dat “de wegen der wijsheid wegen van welbehagen zijn; en al haar paden zijn vrede.” En ik herinner me wat de vrome Henry, toen hij op sterven lag, tegen een vriend zei: ‘Je hebt van veel mensen hun laatste woorden gehoord, en dit zijn de mijne: Een leven doorgebracht in gemeenschap met God is het meest aangename leven op aarde dat er is.’ Ik kan je verzekeren dat dit waar is. Inderdaad, ik ben nog maar een paar jaar onder Jezus’ banier, maar ik heb meer ware blijdschap genoten in één moment van gemeenschap met mijn God, dan ik zou of kon hebben genoten op het zondepad. Al zou ik daar nog duizend jaar op zijn blijven voortgaan.

Mag ik een beroep doen op ieder van u die God vreest en met Hem wandelt, om te getuigen dat dit waar is? Is niet één dag in de voorhoven van de Heere beter geweest dan duizend elders? Hebt u in het houden van Gods geboden geen zeer grote beloning gevonden, nu al? Is Zijn Woord niet zoeter voor u geweest dan honing of de honingraat? O, wat hebt u ervaren toen u, net als Jakob, hebt geworsteld met uw God? Heeft Jezus u niet vaak ontmoet als u mediteerde in de velden? Is Hij u niet steeds weer bekend geworden in het breken van het brood (Luk. 24)? Heeft de Heilige Geest niet dikwijls Gods liefde overvloedig in uw hart uitgestort en u vervuld met onuitsprekelijke vreugde, een vreugde vol van heerlijkheid? Ik weet dat u op al deze vragen bevestigend zult antwoorden. Dat u vrijuit zult erkennen dat het juk van Christus zacht is en Zijn last licht. Of, om de woorden van één van onze formulieren

te gebruiken: 'Zijn dienst is volmaakte vrijheid.' Wat hebben we dan verder nog voor argument nodig dat ons zou moeten aansporen om met God te wandelen?

Ik hoor sommigen van u het in gedachten al zeggen: 'Hoe kan dit? Want, als het wandelen met God zo'n eervolle en vreugdevolle zaak is, zoals u zegt, waarom worden de namen van degenen die 'van die weg zijn' dan als kwaad verworpen? Waarom worden ze overal tegengesproken? Hoe kan het dat zij dikwijls worden verdrukt en gekweld, behoeftig zijn en worden gemarteld? Is dat de eer en de vreugde die u bedoelde?'

Ik antwoord: Ja, dit is die eer en vreugde. Maar wacht nu even, wees niet te snel. Oordeel niet naar hoe het schijnt, maar vel een juist oordeel, en alles zal u duidelijk worden. Het is waar, we erkennen dat de namen van degenen die 'van die weg zijn' (zoals u ze noemt, net als Paulus vóór je toen hij nog een vervolger was) als kwaad worden verworpen. Ze vormen een groep die overal wordt tegengesproken, en door wie? Door de vijanden van de allerhoogste God. Denk je dat het een oneer is als kwaad over hen wordt gesproken? God zij geloofd! Zo heeft Christus het ons niet geleerd. Onze koninklijke Meester heeft hen 'gezegend' verklaard 'die worden vervolgd, en over wie ten onrechte allerlei kwaad wordt gesproken.' Hij heeft hen bevolen 'zich te verheugen en bovenmate blij te zijn', omdat dit het voorrecht van hun discipelschap is en omdat hun loon groot zal zijn in de hemel. Jezus Zelf werd ook zo behandeld. Is er een groter eer voor een schepsel, dan gelijkvormig te worden gemaakt aan de eeuwig gezegende Zoon van God?

Het is waar dat de mensen die zo wandelen worden verdrukt en gekweld, behoeftig zijn en worden gemarteld. Maar wat zou dat? Doet dit de vreugde van het wandelen met God teniet? Nee, op geen enkele manier! Want zij die met God wandelen worden in staat gesteld om blij te zijn, door Christus die hun kracht geeft, zelfs in de verdrukking. Ze verheugen zich wanneer ze in vele verzoekingenvallen. Ik geloof dat ik mij kan beroepen op de ervaring van alle ware en innige wandelaars met God. Zijn hun moeilijke tijden niet vaak hun beste tijden geweest? Hebben zij niet het meest van God genoten wanneer zij het meest uitgeworpen en veracht werden door mensen?

We zien dat dit het geval was met Christus' eerste dienaren, toen die werden bedreigd door het Joodse sanhedrin en hun werd bevolen niet meer in de Naam van Jezus te prediken. Zij verheugden zich dat zij waardig geacht waren smaadheid te lijden voor de zaak van Jezus. Paulus en Silas zongen zelfs in de kerker nog lofliederen. Het gezicht van Stefanus, die geweldige eerste martelaar van de christelijke kerk, blonk als het gezicht van een engel. Jezus is nu Dezelfde als toen. Hij zorgt ervoor het lijden en de verdrukkingen zó te verzachten met Zijn liefde, dat Zijn discipelen het als een gelukkige ervaring merken: Wanneer de verdrukkingen overvloedig worden, dan worden de vertroostingenveel méér overvloedig. En daarom versterken deze tegenwerpingen alleen maar de argumenten die hiervoor genoemd zijn om je op te wekken met God te wandelen, in plaats van dat zij ze omverwerpen.

Stelt u zich eens voor dat de tegenwerpingen terecht waren, en wandelaars met God zo verachtelijk en ongelukkig zouden zijn als dat u stelt dat ze zijn. Dan heb ik nog een argument, dat, wanneer ze wordt gewogen in de weegschaal van het heiligdom, gewichtiger zal zijn dan welke tegenwerping ook. Ik bedoel dit: er is een hemel aan het einde van deze wandeling. Want, om de woorden van de godvruchtige bisschop Beveridge te gebruiken, 'Hoewel de weg smal is, hij is niet lang; en hoewel de poort nauw is, geeft zij toch toegang tot het eeuwige leven.'

Henoch heeft dit ondervonden. Hij wandelde op aarde met God, en God nam hem weg om voor altijd met Hem in het Koninkrijk der hemelen te zitten. We moeten niet verwachten net als hem weggenomen te worden, nee, ik denk dat we allemaal de gewone dood zullen sterven die ieder mens sterft. Maar na de dood zullen de geesten van hen die met God wandelden terugkeren tot God die hen gegeven had. En op de morgen van de verrijzenis zullen ziel en lichaam voor altijd bij de Heere zijn. Hun lichamen zullen gevormd worden zoals het heerlijke lichaam van Christus. Hun zielen zullen met al de volheid van God worden vervuld. Zij zullen zitten op tronen. Zij zullen de engelen oordelen. Zij zullen in staat gesteld zijn een bovenmatig en eeuwig gewicht van heerlijkheid te verdragen. Zelfs die heerlijkheid die Jezus Christus genoot met de Vader vóór de wereld begon te bestaan. 'O, hoe groot en hoe heerlijk is die heerlijkheid!' zei de geleerde en godvruchtige Arndt, vlak voordat hij zijn hoofd boog en de geest gaf. Alleen de gedachte eraan is al genoeg om 'onze zeventig jaar te willen lopen', zoals de goede dr. Watts het heeft uitgedrukt. En om de ernstige taal van de koninklijke psalmist te gebruiken: "Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?"

Het verwondert mij niet dat een ervaring van deze heerlijkheid, als het een meer dan gewone verlichting en instroming van goddelijk leven en liefde betreft, tot gevolg heeft dat sommigen neervallen en zelfs voor een tijdje de macht over hun zintuigen verliezen. Een minder gezicht dan dit, namelijk het zien van Salomo's heerlijkheid, verbaasde de koningin van Scheba. En een nog minder gezicht dan dat, namelijk het zien van Jozefs wagens zorgde ervoor dat de heilige Jacob neerviel en voor een tijdje als het ware stervende was. Daniël, toen hem van verre een blik werd vergund op deze uitnemende heerlijkheid, viel als dood neer aan de voeten van de engel. Als een blik van verre dan al zo uitnemend is, wat zal dan het daadwerkelijke bezit ervan niet zijn? Als de eerste vruchten al zo geweldig zijn, hoe oneindig zal dan de oogst dit overtreffen?

En nu, wat zal ik, of liever wat kan ik nog meer zeggen om u op te wekken, ook u die nog vreemd bent van Christus, om te komen en met God te wandelen? Als u eer, vreugde en een gloriekroon liefhebt, kom dan en zoek het waar het alleen te vinden is. Kom, verlaat u op de Heere Jezus. Kom, haast u op weg en wandel met God, en maak u niet langer druk om het vlees, om de lusten daarvan te vervullen. Sta stil, sta stil, o zondaar! Keer u om, keer u om, o onbekeerde. Want het einde van de weg waarop u nu loopt, hoe recht die ook mag lijken in uw verblinde ogen, zal de dood zijn. Ja, het eeuwig verderf van lichaam en ziel.

Draal niet langer! Op uw eigen verantwoording beveel ik u: doe geen enkele stap meer op de weg die u nu bewandelt. Want hoe weet je, mens, of uw volgende stap u niet in de hel zal brengen? De dood zal u grijpen, het oordeel zal u vinden, en dan zal de grote kloof gevestigd zijn tussen u en de eindeloze heerlijkheid, voor eeuwig en altijd. Denk hieraan, als u onwillig bent om met God te wandelen. Neem het ter harte. Toon een man te zijn en zeg in de kracht van Jezus: 'Vaarwel lust van het vlees, ik zal niet meer met je wandelen. Vaarwel begeerte der ogen, trots van mijn leven! Vaarwel, vleselijke vrienden en vijanden van het kruis. Ik zal niet meer met jullie wandelen en vertrouwelijk met jullie omgaan! Welkom Jezus! Welkom Uw Woord, welkom Uw bevelen, welkom Uw Geest, welkom Uw volk. Voortaan zal ik met jullie wandelen.'

O, dat dit uw diepste begeerte mag zijn! God zal er Zijn almachtige goedkeuring over uitspreken en het verzegelen met het grote hemelse zegel. Met het zegel van Zijn Heilige Geest. Ja, dat zal Hij doen. Ook al hebt u sinds de geboorte gewandeld en geleefd volgens de ingevingen en begeerten van je wanhopig slechte hart. "Want alzo zegt de Hoge en

Verhevene,” zegt de grote HEERE, “Die in eeuwigheid woont: Ik zal wonen bij de nederige en verslagene van hart, en bij hem die voor Mijn Woord beeft.” (Jes. 57:15 en 66:2). Het bloed, het kostbare bloed van Jezus Christus zal u reinigen van alle zonden als u in en door Hem tot de Vader komt.

De tekst spoort me er echter toe aan om behalve tot openbare en onbekeerde zondaren ook tot de heiligen een woord te spreken. Ik hoef u niet te vertellen dat wandelen met God niet alleen eervol, maar ook vreugdevol en profijtelijk is. U weet het gelukkig uit ervaring, en zult dagelijks sterker ervaren dat het zo is. Sta me toe uw gezuiverde harten op te wekken door middel van herinneringen en u door de genade van God in Christus Jezus te smeken om acht te hebben op uzelf, en om nog dichter bij God te leven dan u in het verleden deed. Want hoe dichter u bij God leeft, hoe meer u zult genieten van Hem wiens aanwezigheid het Leven is. Om des te beter voorbereid te zijn op het geplaatst worden aan Zijn rechterhand, waar eeuwige vreugde zal zijn.

O, volg Jezus niet van verre! Wees niet zo vormelijk, zo doods en dwaas in uw nakomen van heilige geboden. Laat toch niet zo schandelijk de onderlinge bijeenkomsten na, wees niet zo karig of onverschillig over de dingen van God. Herinner u zich wat Jezus zegt over de kerk van Laodicea: ”Omdat u lauw bent, en noch koud, noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen.” Denk aan de liefde van Jezus. Laat die liefde u dringen dicht bij Hem te blijven. Al moet u voor Hem sterven, verloochen Hem niet. Zorg dat er op geen enkele wijze afstand komt tussen u en Hem.

Voordat ik eindig, nog een woord tot mijn broeders in de dienst van God die hier aanwezig zijn. U ziet, broeders, dat mijn hart vervuld is. Ik zou bijna zeggen dat het te vol is om te spreken, en tegelijk is het te vol om te zwijgen zonder tot u te hebben gesproken. Want spreekt de tekst niet op een bijzondere wijze hen aan die de eer genieten dat zij de namen dragen van gezanten van Christus en bedienaars van de verborgenheden Gods? Ik heb aan het begin van de preek opgemerkt dat Henoch naar alle waarschijnlijkheid een bekleeder van een openbaar ambt was, een vurig prediker. Spreekt hij niet tot ons, hoewel hij gestorven is, om onze ijver aan te wakkeren en ons actiever te maken in de dienst van onze heerlijke en gezegende Meester?

Wat een prediker was Henoch! Hoe wandelde hij met God, hoewel hij leefde temidden van een boos en overspelig geslacht! (vgl. Matth. 12:39 en 16:4; Markus 8:38; Phil. 2:15) Laten we hem dan navolgen, zoals hij Jezus Christus volgde, en binnenkort zullen wij ook zijn waar hij is. Hij is in zijn rust ingegaan (vgl. Ps. 95; Hebr. 3 en 4). Nog even, en dan zullen wij in ónze rust ingaan, en wel veel eerder dan hij. Henochs reis hier beneden duurde driehonderd jaar, maar – God zij geloofd! – de dagen van de mens zijn tegenwoordig verkort, en binnen enkele dagen zal onze wandeling geëindigd zijn. “De Rechter staat voor de deur.” (Jac. 5:9). “Hij, Die te komen staat, zál komen, en niet vertoeven.” (Hebr. 10:37). En “Zijn loon is met Hem” (Jes. 62:11). Wij zullen allen (als wij ijverig zijn voor de Heere der legerscharen) binnenkort schijnen als de sterren in het firmament, in het Koninkrijk van onze hemelse Vader, voor eeuwig en altijd.

Deze hemelse Vader, de gezegende Jezus, en de eeuwige Geest, zij alle eer en heerlijkheid, nu, en tot in alle eeuwigheid.

Amen, ja, amen!